

Carl Michael Bellman Salme Nr. 2

Dansk tekst: Palle Thilo

Musik: Henrik Bøggild

Gudelige Langfredags tanker

I A - dams børn som jer be - fin - de I dag ved det - te ret - ter - sted! Hvad
har I tænkt? Mon I det ved? La'r I for u - skyld tå - rer rin - de At
blan - de med vor Frel - sers blod? Mon I af us - sel lyst er ble - vet At
se hvor jø - den op har dre - vet Mod Him - lens søn sit o - ver - mod?

2) Hvad går I ud i dag at skue?
Den højeste for dommer står,
Hvor smædeord og dom han får,
Ak, slukt er sandheds klare lue.
Det store råd sig givet tror
Det bedste råd: At harm er slukket
Når blot dit navn i støv er trukket,
Det navn som evigt i os bor.

3) Det er vel tungt at byrden bære
Af fjendens rænker og hans spe,
Men når man skal tillige se
En broder svigefuld at være,
Da rammes man i hjertets rod.
Det skete her, men ingen steder
Er nag jo trøst, se, Peter græder,
Han angret og er atter god.

4) Nu klokken otte, morgenstunden,
Vor Jesus for sin dommer kom.
Pilatus syntes ganske from,
Men Herren kender folk fra grunden:
Hvor mange deres hænder toer
Som råber retsind, ansvar, pligter,
Men ligefuldt det ene svigter
Hvorpå al kærlighed beror

5) Først Barrabas man dom forkyndte
 For lovbrud, oprør, drab og mord.
 Var end hans syndeliste stor,
 Hans skyld var glemt da man begyndte
 Mod uskyld frækt at føre sag.
 Det hastigt går når retten skændes,
 Vor ven til Golgata jo sendes,
 Og død han er den næste dag.

6) Da solen højst på himmel-runden
 Er steget til de ondes fryd,
 Er Livets Sol og Verdens pryde
 På korset rejst; fra middagsstunden,
 For hele verdens åbne syn,
 Hans arme krop så grusomt strækkes
 At sol og jord og bjerg forskrækkes
 Og hævnens lyner højt i sky'n.

7) Hvor hurtigt lyst og luner skifter!
 Fem dage forud folket kvad
 Da Herren kom til deres stad,
 Om øret hædersråb ham vifter,
 Og for hans fod de kviste strø.
 Af Hosianna luften røres,
 Men kort derefter råbet høres:
 Ham korsfæst! Korsfæst! Han skal dø!

8) O, falske verden, afgrunds trone,
 Befængt med misgreb, list og svig,
 Hvi er dig selv du altid lig?
 Når han der kom os at forsone
 Vi dræber, mon da fred vi få?
 Når ulve hyrden selv vil myrde,
 Må fåreflokken, uden hyrde,
 I nød og rådvildhed jo stå.

9) Nu fra os selv vi tanken vender,
 Et større emne sindet rør':
 Kom, se hvordan nu Jesus dør!
 En vaklen vi i sjælen kender
 Imellem håb og kval og frygt.
 Ak, se hvor dybt hans hoved luder,
 Dets luden os hans død bebuder,
 Den død som har vort liv betryg't.

10) Du store helt, du fredens fyrste!
 Os dyrt har købt, det fast vi tror!
 Vi glemmer ej dit afskeds ord,
 Da til din Gud, den allerstørste,
 Din ånd, dit offer op du bær'.
 Du hører vist din Faders stemme:
 Kom hid, din kval du her kan glemme
 Som kronen for min engle-hær!

11) Man har vel i al verdens tider
 Om sådant dødsfald aldrig hørt,
 Selv klippens hårdhed har det rørt.
 Naturen sig i afmagt vrider,
 En jøde slår sig for sit bryst,
 Nu tror han hvad han før ej troede,
 At Gud i dette kød jo boede
 Som os har ført til livets kyst.

12) At hædre en han fik i sinde:
 En røver på lyksalig vis
 Må følge ham til Paradis,
 Sligt aldrig bør os gå af minde.
 Ak, om vi også måtte få
 Den ære med vor helt at stride,
 Thi det at dø ved Jesu side
 Kan alle sejre overgå.

13) Men stands nu op, se hvilket under!
 Se! Solen næsten sortklædt stå,
 De blege lig af graven gå,²
 Og Jorden løsner skud og dunder
 Ved heltens sidste hjerteslag.
 Itu sit forhæng Templet slider
 Af sorg fordi han døden lider,
 Dets rette præst, på denne dag.

14) Min Gud! Det må i hjertet svide,
 Ak, endnu mer', den var ej nok,
 Vor Frelses død i plagers flok;
 Man stak ham i hans dyre side,
 Som floder blod og vand flød ned.
 Gå, usle sjæl! Se blodet vælde,
 Dets helse-kraft skal evigt gælde,
 Thi nu er skaberen ej vred.

15) Se, ædle brudgom! Du har vundet
 Din arme brud på kæmpevis.³
 Og det var ingen ringe pris,
 Dit blod for hende jo har rundet.
 Om du dog nogen ære nød
 For al din møde, angst og bløden,
 Du mere glad vist gik i døden
 At bedre alt hvad Adam brød.

16) Tillad vor agtelse at vise
 Som sidste hæderstegn i dag!
 Vel er en jordklump alt for svag
 Til alle herrers herre prise;
 Dog følger vi, med det i hu,
 Din døde krop, den at begrave,
 Og på din sten de ord at stave
 Som trodse skal al dødens gru:

17) Her hviler han som alt har båret
 For andre til sin sidste stund.
 Som ofred' hjerte, sjæl og mund,
 Med blodig sejers-krans er kåret,
 Blot for at frelse vilde får.
 Stå, vandringsmand! Tøv kun lidt mere,
 Så får du ham at se regere
 Som ligger nu i mørkets gård.